

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 15-08-19294 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר) ואח'

תיק חיצוני: פמצ 2686/15

1

בפני כבוד השופט ערפאת טאהא

בשירה מחמוד

המבקשת

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

בשם המבקשת: עו"ד ח'יר רוימי ממשרד עו"ד שלומי בלומנפלד

בשם המשיבה: עו"ד קורין

המשיבה: בעצמה [הובאה ע"י ליווי שב"ס]

2
3
4
5
6

החלטה

7
8
9
10

בפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטה שניתנה על ידי ביום 31.8.2015, בגדרה הוריתי על מעצרה של המבקשת, ביחד עם נאשם נוסף, עד תום ההליכים המשפטיים נגדה.

11
12

רקע

13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26

1. נגד המבקשת ונגד נאשם נוסף בשם אמל אבו סאלח, הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירת רצח לפי סעיפים 300(א)(ג) ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 22.6.15, החלו שלטונות צה"ל להעביר שני פצועים סורים, מונדר ח'ליל ועלאא שעבאן, מן הגבול הסורי לכיוון ביה"ח לגליל המערבי בנהריה באמצעות אמבולנס צבאי, כשהם סובלים מפצעי ירי בפלג גופם התחתון. הם היו בהכרה מלאה ומצבם הוגדר קל. בהגיע האמבולנס לכפר מג'דל שמש בליווי ניידת של המשטרה הצבאית, חסמו טרקטורונים אזרחיים את נתיב נסיעת האמבולנס, חצצו בינו לבין הניידת ואילצו אותו לעצור. במקום החלו להתקהל עשרות תושבים זועמים שהתנגדו לטיפול הרפואי שמדינת ישראל מעניקה לפצועים הסורים. המתקהלים ניסו לברר את זהות הפצועים שבתוך האמבולנס, לא האמינו לשוטרים כי מדובר בחיילי צה"ל, והחלו לדפוק בידיהם וברגליהם על האמבולנס, תוך שהם מקללים את הסורים. כתוצאה ממעשיהם אלה נשברה השמשה האחורית של האמבולנס. נהג האמבולנס הצליח לחלץ את האמבולנס ונוסעיו מהמקום והמשיך בדרכו לנווה אטי"ב, שם עצר בחניית מלון "רימונים", והמתין לאישור המפקד להמשיך בנסיעה וזאת נוכח מצבו של האמבולנס והשמשה השבורה. ההמון הזועם וביניהם המבקשת והנאשם הנוסף, החלו לנוע

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 15-08-19294 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר) ואח'

תיק חיצוני: פמצ 2686/15

- 1 לעבר נווה אטי"ב ולהתקהל שוב סביב האמבולנס, כשחלק מהמתקהלים היו רעולי פנים.
2 בשלב זה הגיעו למקום כוחות צבא אשר הקיפו את האמבולנס במטרה למנוע פגיעה בו
3 ובנוסעיו.
4 ההמון הזועם הסתער על האמבולנס כשבידיו מקלות, שרשראות ואבנים, הדף את הכוחות
5 שכיתרו את האמבולנס לאחור כשהפצועים הסורים והפרמדיקית בתוכו. בשלב מסויים ירו
6 החובש ומפקד גדוד 51 באוויר, דבר שהרתיע לרגע את ההמון הזועם ואפשר את חילץ
7 הפרמדיקית מתוך האמבולנס. לאחר מכן, חזר ההמון והסתער על האמבולנס, הפורעים משכו
8 את הפצועים הסורים, תקפו ופצעו את החיילים שניסו למנוע מהם לפגוע בסורים. ההמון
9 הכה את הפצועים הסורים כשהם מוטלים על הרצפה באמצעות קרשים, מקלות, אבנים
10 ושרשראות ברזל, בעט בהם בעוצמה ופצע אותם בכל חלקי גופם. בתוך כך ובעוד הפצוע הסורי
11 מונדר ח'ליל מוטל על הקרקע חסר אונים, הצטייד אמל אבו סאלח בקרש וחבט בעוצמה רבה,
12 שוב ושוב, בפלג גופו העליון של ח'ליל בכוונה להמיתו. מיד לאחר מכן נטל אמל סלע והטיחו
13 במותנו הימני של ח'ליל. בד בבד עם החבטות שהטיח אמל במונדר ח'ליל, התקרבה המבקשת
14 לעבר מונדר והטיחה בו בעוצמה רבה, מספר פעמים סלע בפלג גופו העליון, בכוונה להמיתו.
15 כתוצאה ממעשיהם של המבקשת, אמל וההמון נגרמו לח'ליל חבלות מרובות בכל חלקי גופו
16 אשר הביאו למותו.
17
18 2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרים של המבקשת ושל אמל עד תום
19 ההליכים המשפטיים נגדם. בהחלטה שניתנה על ידי ביום 31.8.15 קבעתי, כי בחומר הראיות
20 שהונח לפניי קיימות ראיות לכאורה נגד המבקשת ונגד אמל, וכי קיימת עילת מעצר נגדם.
21 כמו כן, קבעתי באותה החלטה, כי נוכח חומרת העבירה המיוחסת לנאשמים, האכזריות שבה
22 בוצעה העבירה, העובדה שהם לא נרתעו על אף נוכחות אנשי הביטחון במקום שאף הותקפו
23 על ידי ההמון הזועם והרקע האידיאולוגי שעמד בבסיס מעשיהם, לא תסכון כל חלופת מעצר
24 בעניינם ועל כן, הוריתי על מעצרים עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם.
25
26 3. המבקשת ואמל אבו סאלח הגישו עררים על אותה החלטה לבית המשפט העליון. בהחלטתו
27 מיום 6.10.15 דחה בית המשפט העליון (כב' השופטת דפנה ברק ארז) את העררים, ואישר את
28 החלטתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר ואת ההחלטה שאין מקום לשחרור
29 המבקשת ואבו סאלח לחלופת מעצר.
30
31 4. ביום 20.3.16 הגישה המבקשת בקשה לעיון חוזר בטענה שחל כרסום ראייתי משמעותי
32 בראיות במהלך שמיעת הראיות בתיק העיקרי, וכרסום ראייתי זה מצדיק עיון מחדש
33 בהחלטה ושחרורה של המבקשת בתנאים מגבילים. היא טענה, כי אחת הראיות שעליהן ביסס

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 15-08-19294 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר) ואח'

תיק חיזוני: פמצ 2686/15

- 1 בית משפט זה את קביעתו בדבר זהותו של הפצוע הסורי שהמבקשת נראית לכאורה חובטת
2 בו, ושמדובר במנוח מונדר ח'ליל שמת מפצעיו, היא עדותה של הפרמדיקית, אנסטסיה זורין.
3 לטענתה, בית המשפט קבע זאת על סמך עדותה של אנסטסיה מאחר שנטען בעדותה
4 במשטרה, כי היא הייתה נוכחת באמבולנס בעת שהתרחש הלינץ' והייתה עדת ראיה ישירה
5 לביצוע המעשה. המבקשת טענה, כי לאחר שמיעת חלק מעדי התביעה בתיק העיקרי
6 וחקירתה הנגדית של הפרמדיקית אנסטסיה, התברר, כי היא לא ראתה את המבקשת ואת
7 הנאשם השני (אמל) חובטים במנוח, כי לא היה לה קשר עין עם המנוח והפצוע השני בעת
8 שהתרחש הלינץ', ולפיכך היא לא יכולה היתה לזהות את האדם שחבטו בו, ולא הייתה יכולה
9 לקבוע כי מי שחבטו בו הוא המנוח מונדר ח'ליל. המבקשת אף הפנתה לעדותם של שני עדי
10 תביעה (טארק בדר ומוחמד סואעד), אשר חיזקו לשיטתה את הגנתה.
11
- 12 5. בהחלטה מיום 7.4.16 דחיתי את הבקשה לעיון חוזר וקבעתי, בין היתר, כי לא מצאתי שינוי
13 דרמטי או כרסום ראייתי כלשהו בראיות התביעה המצדיק עיון מחדש בהחלטת המעצר.
14 בהקשר זה קבעתי, כי עיון בעדותה של אנסטסיה ברצף בתיק העיקרי מלמד, כי היא חזרה
15 על האמור בהודעותיה במשטרה, מבלי שהתגלו סתירות מהותיות בגרסתה. עוד נקבע כי
16 טענת הסניגור שמעדותה של אנסטסיה עולה, כי היא לא הבחינה בפצועים הסורים במהלך
17 הלינץ' ולפיכך אינה יכולה להעיד לעניין זהותו של הפצוע שלכאורה נראית המבקשת חובטת
18 בו, אינה נכונה. כמו כן דחיתי את טענת המבקשת שעדותם של שני העדים הנוספים תומכת
19 בגרסת ההגנה.
20
- 21 6. עוד בטרם יבשה הדיו על ההחלטה הנ"ל, הגישה המבקשת ביום 25.4.16 בקשה נוספת לעיון
22 חוזר, שעניינה אכיפה בררנית. דיון בבקשה נקבע ליום 15.5.16. דיון זה נדחה לבקשת הצדדים
23 ליום 24.5.16. ביום 19.4.16, הגישה המבקשת בקשה נוספת, בגדרה היא ביקשה לאפשר לה
24 להרחיב את טיעוניה בבקשה הראשונה שעניינה כאמור אכיפה בררנית, ולהתייחס לכרסום
25 נוסף שחל בראיות התביעה, אשר מצדיק לשיטתה עיון מחדש בהחלטת המעצר. בהעדר
26 התנגדות מטעם המדינה, אפשרתי למבקשת להרחיב את טיעוניה ולהתייחס לכרסום
27 הראייתי הנטען.
28
29
30
31 **טענות הצדדים**
32

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 15-08-19294 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר) ואח'

תיק חיצוני: פמצ 2686/15

7. כאמור, בקשת המבקשת נחלקת לשניים; בחלק הראשון היא מעלה טענות שעניינן אכיפה בררנית ואילו בחלק השני היא טוענת שחל כרסום ראייתי בראיות התביעה. לעניין האכיפה הבררנית טענה המבקשת, כי בימים האחרונים הגישה המדינה כתב אישום נגד חייל, המגבש בפרק העובדות שבו עבירת רצח מובהקת. למרות האמור, בחרה המדינה להאשים את אותו חייל בעבירת הריגה ולא בעבירת הרצח. בטיעונו בעל פה הסביר הסניגור, כי הוא אינו מבקש לערוך השוואה בין חומר הראיות שבידי המדינה בנוגע לאישום נגד החייל לעומת חומר הראיות הנוגע למבקשת כאן, אלא אך ורק בין עובדות כתב האישום שהוגש נגד החייל לעומת עובדות כתב האישום שהוגש נגד המבקשת. לטענתו, משהגישה המדינה כתב אישום נגד החייל חזקה היא שבידיה ראיות לכאורה להוכחת העובדות העומדות בבסיס כתב האישום, ולכן לא נדרשת בחינת הראיות בשני המקרים. נטען עוד, כי בהתאם להוראות חוק סדר הדין הפלילי, המאשימה אינה נדרשת לפרט בכתב האישום את מצבו הנפשי וכוונתו של הנאשם בעת ביצוע העבירה ודי לה לפרט את העובדות של המעשה עצמו. על כן, אין לייחס חשיבות לעובדה שבכתב האישום שהוגש נגד המבקשת נכתב כי היא חבטה בחייל הסורי בכוונה להמיתו ואילו בכתב האישום נגד החייל, עובדה זו לא נטענה.
- המבקשת הוסיפה וטענה, כי בהתאם לעובדות כתב האישום שהוגש נגד החייל, החייל ירה במחבל לאחר שהמחבל היה שרוע על הרצפה ולא נשקפת ממנו סכנה כלשהי. לטענתו, במצב דברים זה שבו חייל יורה במחבל לאחר שהאחרון כבר נוטרל, מדובר ברצח, בדיוק כפי שמיוחס למבקשת. על כן, הגשת כתב אישום נגד החייל בעבירת ההריגה נגועה בשיקולים זרים ומהווה אפליה המקימה למבקשת הגנה מן הצדק.
8. החלק השני של הבקשה נוגע כאמור, לכרסום ראייתי שחל בראיות התביעה, לטענת המבקשת. היא טענה, כי במהלך חקירת האירוע העיד במשטרה אדם בשם יעקב בכר, אשר מסר לשוטר בשם ברק כץ, סרטון שמתעד את הלינץ' וחמש תמונות שצילם מהזירה. לטענתה, יעקב בכר אינו עד תביעה, השוטר ברק כץ לא ערך מזכר באשר לסרטון שקיבל ומה עשה עימו וטען, כי יש להפנות את השאלות בכל הנוגע לסרטון ומה נעשה עמו לראש צוות החקירה, מר אליהו פוקסי. המאשימה ביקשה להעיד את אליהו פוקסי, אך בקשתה נדחתה על ידי ההרכב שדן בתיק העיקרי נוכח התנגדות הסניגורים להעדתו מהטעם שלא נמסר להם חומר חקירה הנוגע לעד זה. בנסיבות אלה נוצר מצב שלפיו לא ניתן לדעת מה נעשה עם הסרטון, היכן הוא ומה תוכנו. בכך נמנעה מהמבקשת ראייה שיכולה להיות רלוונטית וחשובה להגנתה. מחדל זה בניהול החקירה והמשפט כטענת המבקשת מהווה כרסום ראייתי המצדיק עיון מחדש בהחלטת השחרור

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 15-08-19294 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר) ואח'

תיק חיצוני: פמצ 2686/15

9. המדינה טענה מנגד, כי אין כל מקום להשוואה בין האירוע שבעקבותיו הועמד החייל היורה לדין לבין האירוע שבו מואשמת המבקשת, ואין כל דבר משותף ביניהם שיכול להוות בסיס להשוואה כלשהי. היא טענה, כי בעת שפרקליט מכין כתב אישום עומדת לנגד עיניו השאלה, האם קיימת אפשרות סבירה להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו והתשובה לשאלה זו תלויה באפשרות הוכחת היסוד העובדתי של העבירה והיסוד הנפשי של מבצע העבירה. על כן, תמיד כולל כתב האישום התייחסות הן לפן העובדתי והן לפן הנפשי וטענות הסניגור, כי יש להתעלם מהיסוד הנפשי השונה בשני כתבי האישום היא חסרת בסיס. המדינה טענה, כי אין די בהשוואה בין כתבי האישום על מנת להכריע בטענת האכיפה הבררנית, אלא על הנאשם המעלה את הטענה להוכיח כי הוא נמצא בקבוצת השווים ביחס עם מושא ההשוואה ולצורך בחינת סוגיה זו קיימת רלוונטיות לחומר הראיות בכל תיק, ולנסיבות שבהן בוצעה העבירה. על הנאשם אף מוטל הנטל להוכיח את תוצאת האפליה, האם הדבר מצדיק אי העמדה לדין בעבירה כזו או אחרת ועוד. המאשימה הוסיפה וטענה, כי על חייל חלות מערכות חוקים מעבר למערכת החוקים החלה על אזרח וכבר בענין זה קיים שונה בין המבקשת לבין החייל, שאינו מאפשר השוואה ביניהם. החייל נמצא בשטח, הוא מתמודד עם אירוע טרור, והוא חווה פיגוע שהתרחש דקות ספורות לפני שירה במחבל. נסיבות אלה שונות לחלוטין מהנסיבות שבהן בוצעה העבירה והמעשים המיוחסים למבקשת, אשר נסעה מכפר מגידל שמס במרדף אחר האמבולנס שהסיע פצועים סורים חסרי ישע במטרה לפגוע בהם.
10. באשר לטענת הכרסום הראייתי טענה המדינה, כי לא היה כרסום ראייתי בראיות התביעה והטענות שמעלה הסניגור אינן מקיימות עילה לעיון חוזר. היא הוסיפה, כי אמנם השוטר ברק כץ לא ערך מזכר בנוגע לקבלת הסרטון מהעד יעקב בכר, אך הסרטון נמצא, הוא הועבר לסניגורים כחלק מחומר החקירה, והמבקשת ובא כוחה יכולים לצפות בו ולהיווכח בתוכנו. ב"כ המאשימה טענה עוד, כי הסרטון צולם מרחוק, לא ניתן לראות בו פנים של המשתתפים בלינץ', לא ניתן לראות את מעשה הלינץ' עצמו וכל אשר רואים בו היא התקהלות של אנשים. התמונות שצילם העד אכן אבדו, אך הן צולמו מאותו מקום שצולם הסרטון, כך שברור הוא כי התמונות לא נשאו מטען ראייתי כלשהו שיכול היה לסייע למבקשת בהוכחת גרסתה.

דיון והכרעה

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 15-08-19294 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר) ואח'

תיק חיצוני: פמצ 2686/15

11. דין הבקשה להידחות בהיותה חסרת בסיס כלשהו. אתייחס תחילה לטענת האכיפה הבררנית ולאחר מכן לטענת הכרסום הראייתי ואראה כי מדובר בטענות מופרכות מן היסוד, שעדיף היה אילו המבקשת כלל לא היתה מעלה אותן.

אכיפה בררנית

12. אין מחלוקת, כי בהתאם לפסיקה והספרות המקצועית, ניתן להעלות טענה של אכיפה בררנית גם במסגרת בקשה לעיון חוזר. העלאת הטענה במסגרת זו מחייבת את בית המשפט לבחון אותה במישור הלכאורי. אם בית המשפט מגיע למסקנה, כי לכאורה עומדת לנאשם הגנה מן הצדק על בסיס הטענה של אכיפה בררנית, חייב הוא לקחת עניין זה בין שיקוליו בבואו להחליט אם לשחרר את הנאשם בתנאים, או לדחות את בקשתו לעיון חוזר. ברם, על הנאשם המעלה טענה של אכיפה בררנית להוכיח את התשתית העובדתית העומדת בבסיס בקשתו ולו לכאורה, ומקום שהוא לא עושה כן, תידחה בקשתו. כפי שיפורט להלן, המבקשת לא פרשה בפני בית המשפט תשתית עובדתית או ראייתית כלשהי, שיכולה להוות בסיס לטענת האכיפה הבררנית.

13. טענת הסניגור, כי בשלב זה של הדיון, בית המשפט אינו נדרש לצורך ההכרעה בטענת האכיפה הבררנית להתחשב ביסוד הנפשי של מבצע העבירה ובחומר הראיות שנאסף בכל אחד מהמקרים, היא טענה חסרת בסיס ואף מופרכת. בטרם מגישה המדינה כתב אישום נגד נאשם, מוטלת על הפרקליט המטפל חובה לבחון היטב את חומר הראיות שנאסף בעניינו של הנאשם והאם יש בחומר ראיות זה פוטנציאל ראייתי הן להוכחת היסוד העובדתית של העבירה והן להוכחת היסוד הנפשי, ומקום שהוא מגיע למסקנה שאין אפשרות סבירה להוכחת היסוד הנפשי או העובדתי הנדרש, לא יוגש כתב אישום באותה עבירה. בענייננו, יש להניח כי הפרקליטות בחנה את חומר הראיות בשני התיקים והגיעה למסקנה כי ניתן להאשים את החייל בהריגה ואילו את המבקשת בעבירת הרצח. מדובר בהחלטה המצריכה כאמור בחינת חומר הראיות והפעלת שיקול דעת והיא אינה נבחנת רק על בסיס השוואת כתבי האישום במנותק מחומר הראיות שנצבר בכל אחד מהתיקים. הסניגור לא הציג תשתית ראייתית כלשהי להוכחת טענתו כי שיקול הדעת שהפעילה הפרקליטות בעניינו של החייל היה שגוי, לא הציג תשתית ראייתית כלשהי התומכת בטענותיו בדבר שיקולים זרים ואפליה לטובה של החייל, ולא טען כי בחומר הראיות שנצבר בעניינו קיימת אפשרות סבירה להרשעת החייל בעבירת הרצח. בהקשר זה יש להוסיף כי עומדת לטובת הפרקליטות חזקת תקינות ההליך המנהלי, ולכן יש להניח, בהעדר ראיות סותרות, כי החלטת הפרקליטות להעמיד את החייל לדין בעבירת הרצח היא החלטה סבירה ותקינה.

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 15-08-19294 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר) ואח'

תיק חיצוני: פמצ 2686/15

1
2 14. זאת ועוד, מקובלת עליו טענת הפרקליטות כי הנסיבות שבהן בוצעה העבירה המיוחסת לחייל
3 שונות באופן מהותי מהנסיבות שבהן בוצעו המעשים המיוחסים למבקשת. בעוד שהמעשה
4 המיוחס לחייל בוצע לאחר שהתרחש פיגוע וכהמשך ישיר לפיגוע שבוצע, המעשים המיוחסים
5 למבקשת בוצעו לכאורה כחלק מהתלהמות המון זועם, שעשה שפטים בשני פצועים חסרי
6 ישע, בדם קר ומתוך שנאת האחר. שני האירועים אינם ברי השוואה, אין ביניהם שום דבר
7 משותף, הנסיבות שבהן בוצעו המעשים שונות לחלוטין ועל כן, הניסיון להשוות ביניהם ולגזור
8 מהם גזירה שווה הוא מופרך מן היסוד.

9
10 15. גם אם המבקשת הייתה מוכיחה את טענתה בדבר אפליה בררנית, ולא הוא, עדיין לא ניתן
11 לקבל את התוצאה אליה חותר הסניגור. לפי שיטתו של הסניגור, מאחר שהחייל היורה לא
12 הועמד לדין בעבירת הרצח, אין עוד מקום להעמדת רוצחים לדין בעבירה זו, שכן העמדה זו
13 מפלה אותם לרעה לעומת החייל היורה. תוצאה זו היא אבסורדית, אינה מתקבלת על הדעת
14 ואינה מתיישבת עם השכל הישר.

כרסום ראייתי

15
16
17
18 16. הלכה פסוקה היא שנאשם המבקש עיון מחדש בהחלטה המורה על מעצרו עד תום ההליכים
19 המשפטיים נגדו בשל כרסום ראייתי שחל בראיות נגדו, חייב להראות כי מדובר בכרסום
20 ראייתי אשר הפך את הקערה על פיה, במובן זה שלא ניתן לסמוך עוד על אותה ראיה מרשיעה
21 שעמדה בבסיס ההחלטה לעצור אותו עד תום ההליכים המתנהלים נגדו. אין די בכך שהנאשם
22 יצביע, בשלב זה של הדיון, על אי דיוקים שנפלו בעדות לעומת ההודעה שמסר אותו עד או
23 סתירות כאלה ואחרות בגרסתו, גם אם מדובר בסתירות מהותיות, אלא על הנאשם להצביע
24 על כרסום מהותי היורד לשורש הראיה (ראו בעניין זה בש"פ 8216/13 **ערן אוהיון נ' מדינת**
25 **ישראל** _30.01.14); בש"פ 966/16 **מוחמד זידאן נ' מדינת ישראל** (28.2.16); בש"פ 895/16
26 **מדינת ישראל נ' עומרי מאיוסט** (21.2.16) ועוד).

27
28 17. בענייננו, הסניגור טוען כי השוטר שקיבל את הסרטון מהעד יעקב בכר לא ערך מזכר ולכן, לא
29 ניתן היום לדעת מה נעשה עם הסרטון, היכן הוא ומה רואים בו. מנגד טוענת המאשימה, כי
30 הסרטון נמצא והועבר לסניגורים במסגרת חומר החקירה ולכן אין שום מחדל ראייתי ואין
31 כרסום ראייתי.

32 אכן, צודק הסניגור כי הייתה מוטלת על השוטר ברק כץ חובה לערוך מזכר באשר לסרטון
33 שהתקבל, מה נעשה עמו ומה תוכנו. ברם, אין בכך משום מחדל ראייתי המצדיק עיון מחדש

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 15-08-19294 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר) ואח'

תיק חיצוני: פמצ 2686/15

- 1 בהחלטת המעצר. אין טענה בפי הסניגור כי הסרטון אבד, אין טענה שנמנעה מהסניגורים
2 ראייה שיכולים היו להגישה ושיש בה כדי לתמוך בגרסת המבקשת. בהקשר זה יש לציין, כי
3 המדינה לא הייתה יכולה להגיש את הסרטון באמצעות השוטר ברק כץ גם אם היה עורך
4 מזכר, שכן עדותו של השוטר בעניין זה היא בגדר עדות שמועה. העד הרלבנטי להגשת הסרטון
5 הוא יעקב בכר, שצילם אותו ויכול להעיד על נסיבות צילומו ותוכנו. אין טענה בפי הסניגור
6 שהוא אינו יכול לזמן את יעקב בכר לעדות הן על מנת להגיש את הסרטון והן על מנת להעיד
7 על תוכנו. יוצא, איפוא, כי בשלב זה של הדיון אין כל בסיס לטענה שקיים מחדל ראייתי שפגע
8 בהגנתה של המבקשת. אם בבוא העת יזמן יעקב בכר על ידי הסניגור לעדות ואם יתברר כי
9 יעקב בכר לא יכול לזהות את הסרטון ולא יכול להעיד על תוכנו, יתכן שניתן אז לטעון למחדל
10 ראייתי שפגע בהגנת המבקשת. ברם, גם אם יתרחש תסריט כאמור, עדיין אין בכך משום
11 כרסום ראייתי שהופך את הקערה על פיה או ממוטט את ראיות התביעה, המצדיק עיון מחדש
12 בהחלטת המעצר.
13
- 14 18. בשולי הדברים אוסיף, כי המגמה המסתמכת עד היום, היא "התשת" בית המשפט בבקשות
15 חוזרות ונשנות לעיון חוזר, גם מקום שברור על פניו כי אין כל יסוד ובסיס לבקשה כפי שהובא
16 לעיל. כרסום ראייתי המצדיק עיון חוזר הוא כרסום מהותי שהופך את הקערה על פיה, או
17 ממוטט את ראיות התביעה. לא כל סתירה בעדות עד כזה או אחר ולא כל "מחדל" בחקירה
18 מצדיק הגשת בקשה לעיון חוזר. כפי שפורט לעיל וכפי שפורט בהחלטה מיום 7.4.16, אין יסוד
19 ובסיס לבקשות לעיון חוזר, ובית המשפט מקווה כי מגמה זו תיפסק.
20
- 21 19. אשר על כן, הנני דוחה את הבקשה על שני חלקיה.
22
- 23 **ניתנה היום, א' סיוון תשע"ו, 07 יוני 2016, במעמד הצדדים.**
24

ערפאת טאהא, שופט

25
26